

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (thans: de minister voor Immigratie,
Integratie en Asiel),

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Assen, van 8 november 2011 in zaak nr. 11/821 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 oktober 2010 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om krachtens artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 te bepalen dat uitzetting achterwege blijft, afgewezen.

Bij besluit van 16 december 2010 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 november 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 december 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In de enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, samengevat weergegeven, hij zijn standpunt dat terugkeer van de vreemdeling niet zal leiden tot schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) ondeugdelijk heeft gemotiveerd, nu door de vreemdeling expliciet is gesteld dat het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) zich niet heeft uitgelaten over de vraag of zij zich in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte bevindt, uit het advies van het BMA van 28 september 2010 (hierna: het BMA-advies) blijkt dat het BMA over deze vraag niet heeft geadviseerd, waarschijnlijk omdat er niet naar is gevraagd, en het in het BMA-advies gegeven antwoord op de vraag of een medische noodsituatie aan de orde is niet de conclusie kan dragen dat geen sprake is van een ongeneeslijke ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. De minister voert hiertoe, onder verwijzing naar de uitspraken van de Afdeling van 31 augustus 2011 in zaak nr. 201007445/1 (www.raadvanstate.nl) en 15 september 2011 in zaak nr. 201006994/1 (www.raadvanstate.nl), aan dat, samengevat weergegeven, de rechtbank heeft miskend dat wanneer er geen medische noodsituatie aan de orde is, dit impliceert dat geen sprake is van een ongeneeslijke ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

2.2.1. Volgens vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (onder andere het arrest van 27 mei 2008 in zaak nr. 26565/05, N. tegen het Verenigd Koninkrijk; JV 2008/266) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon, onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land, waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijken die jurisprudentie slechts sprake zijn, indien de desbetreffende vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

2.2.2. De rechtbank is er, evenals de minister, in de aangevallen uitspraak vanuit gegaan dat uit het BMA-advies volgt dat behandeling van de medische klachten van de vreemdeling in het land van herkomst mogelijk is en dat, nu de minister heeft voldaan aan zijn vergewisplicht inzake het door het BMA aan het reizen gestelde vereiste van fysieke overdracht en voortzetting van de behandeling van de vreemdeling, een medische noodsituatie niet aan de orde is. Zoals de Afdeling heeft overwogen in voormelde uitspraak van 31 augustus 2011 en zoals ook volgt uit de door de rechtbank aan haar bestreden overweging ten grondslag gelegde uitspraak van de Afdeling van 6 april 2007 in zaak nr. 200608225/1 (www.raadvanstate.nl) impliceert dit dat van uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de jurisprudentie van het EHRM geen sprake is. De minister heeft zich aldus in het besluit van 16 december 2010 terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling bij terugkeer naar haar land van herkomst vanwege haar medische klachten geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 16 december 2010 worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. De vreemdeling heeft in beroep betoogd dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het bezwaar kennelijk ongegrond was en krachtens artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb bij de behandeling daarvan kon worden afgezien van het horen.

2.4.1. Van het horen mag slechts met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb worden afgezien, indien er op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend besluit.

Gezien de motivering van het besluit van 16 december 2010 en hetgeen de vreemdeling daartegen in bezwaar heeft aangevoerd, is aan deze maatstaf voldaan, zodat de beroepsgrond faalt.

2.4.2. Aan de overige beroepsgronden wordt niet toegekomen. Over die gronden heeft de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin bestaat

nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het besluit van 16 december 2010 waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Dientengevolge vallen die gronden thans buiten het geschil.

2.5. Het beroep is ongegrond

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 8 november 2011 in zaak nr. 11/821;
- III. verklaart het bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J. Borman en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

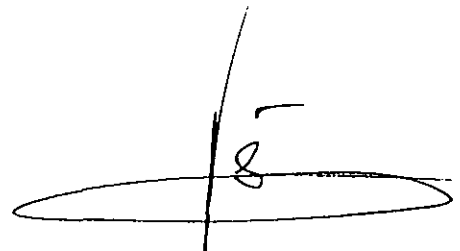
w.g. De Vink
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 juni 2012

154.

Verzonden: 28 juni 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small 'S' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser